

Can Dündar

UZAKLAR

CAN

CAN DÜNDAR

UZAKLAR

© 2012, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1.-15. basım: İmge Kitabevi Yayınları (2002-2009)

Can Yayınları'nda 1. basım: 2012

3. basım: Aralık 2015, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Cem Alban

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Sylvia Schug

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6

Kat: 3 Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1474-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750714740

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

CAN DÜNDAR

UZAKLAR

Can Dündar'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Lüsyen</i> , 2010	<i>Ergenekon</i> (Celal Kazdağı'yla birlikte), 2013
<i>Canım Erdalım Sevgili Babacığım</i> , 2011	<i>Yaveri Atatürk'ü Anlatıyor</i> , 2013
<i>Anka Kuşu</i> , 2012	<i>Yıldızlar</i> , 2013
<i>Aşka Veda</i> , 2012	<i>Nâzım</i> , 2014
<i>Ben Böyle Veda Etmeliyim</i> , 2012	<i>Köy Enstitüleri</i> , 2014
<i>Benim Gençliğim</i> , 2012	<i>Abim Deniz</i> , 2014
<i>Birand</i> , 2012	<i>Karaoğlan</i> (Rıdvan Akar'la birlikte), 2015
<i>Büyülü Fener</i> , 2012	<i>İsmet Paşa</i> (Bület Çaplı'yla birlikte), 2015
<i>Kırmızı Bisiklet</i> , 2012	<i>Yükselen Bir Deniz</i> , 2015
<i>Sarı Zeybek</i> , 2012	<i>Gölgedekiler</i> , 2015
<i>Savaşta Ne Yaptın Baba?</i> , 2012	<i>O Gün</i> , 2015
<i>Yağmurdan Sonra</i> , 2012	
<i>Yakamdaki Yüzler</i> , 2012	
<i>Yârim Haziran</i> , 2012	
<i>Yüzyılın Aşkları</i> , 2012	

CAN DÜNDAR, 16 Haziran 1961'de Ankara'da doğdu. 1982'de AÜ, SBF Basın Yayın Yüksek Okulu'ndan mezun oldu. 1986'da İngiltere'de London School of Journalism'i bitirdi. 1988'de, ODTÜ Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü'nde Siyaset Bilimi dalında yüksek lisansını tamamladı. 1996'da aynı bölümde doktora derecesi aldı. 1979'dan beri gazetecilik, belgesel yapımıcılığı, TV programcılığı, 2015'te *Cumhuriyet* gazetesinin genel yayın yönetmeni olmuştur. Kitapları *Demirkırat* (M.A. Birand ve B. Çaplı'yla birlikte, 1991), *Sarı Zeybek* (1994), *12 Mart: İhtilalin Pençesinde Demokrasi* (M.A. Birand ve B. Çaplı'yla birlikte, 1994), *Gölgedekiler* (1995), *Hayata ve Siyasete Dair* (1995), *Yağmurdan Sonra* (1996), *Ergenekon* (Celal Kazdağlı'yla birlikte, 1997), *Yârim Haziran* (1998), *Benim Gençliğim* (1999), *Köy Enstitüleri* (2000), *Nereye?* (2001), *Yaveri Atatürk'ü Anlatıyor: Salih Bozok'un Anıları* (2001), *Uzaklar* (2002), *Yükselen Bir Deniz* (2002), *Savaşta Ne Yaptın Baba?* (2003), *Bir Yaşam İksiri: Dr. Nejat F. Eczacıbaşı* (2003), *Mustafa Kemal Aramızda* (Ülkem Özge Sevgililer'le birlikte, 2003), *Büyülü Fener* (2003), *Duvar* (Ege Dünder'la birlikte, 2003), *Yıldızlar*, (2004), *Sedat Alp: İlk Türk Hititoloğun Yaşam Öyküsü* (Fatma Sevinç'le birlikte (2004), *Kırmızı Bisiklet* (2005), *Nâzım* (2005), *İlk Durak-İETT* (Nebil Özgentürk'le birlikte, 2005), *Özel Arşivinden Belgeler ve Anılarıyla Vehbi Koç I.* (2006), *Yüzyılın Aşkaları* (2006), *Karaoğlan* (Rıdvan Akar'la birlikte, 2006), *İsmet Paşa* (Bülent Çaplı'yla birlikte, 2006), *Yakamdaki Yüzler* (2007), *Ecevit ve Gizli Arşivi* (Rıdvan Akar'la birlikte, 2008), *Ben Böyle Veda Etmeliyim: İsmail Cem* (2008), *Özel Arşivinden Belgeler ve Anılarıyla Vehbi Koç II.* (2008), *Mustafa* (2009), *Anka Kuşu* (2009), *Lüsyen* (2010), *Canım Erdalım Sevgili Babacığım* (2011), *Aşka Veda* (2012), *Birand: Bir Ömür, Ardına Bakmadan* (2012), *Abim Deniz* (2014).

İki yol arkadaşına Tunç ve Neptün Soyer'e
gecikmiş bir ithaf

İçindekiler

Önsöz	13
Uzaklara	15
Yaz	18
Tembellik Hakkı	21
Yaşasın!.. Tatil Bitti!	23
Mavi Bir Düş	25
Yılın Son Günüydü	28
Bunlar mı Benim Kentlerim?	30
“Yeşil Karıncaların Düş Gördüğü Yer”	33
Kasetten Çıkan Ülke	35
“Sorry!..”	38
Kuşunun Ölümü	40
Pembe Geceler I	42
Pembe Geceler II	45
Beyaz Geceler	47
Sümüklü Et	50
Dört Nesilde Dört Alfabe	53
Harflerden Bir İpekyolu	56
Yüzyıllık Takip	59
Adios Comandante!	62
Fidel'in Zor Kararı: Ya Sosyalizm ya Turizm!	66
Global Kent	69
Dragon'un Üç Yüzü	71
Üç Bin Kadınla Gömülen İmparator	72

Son Duvar da Yıkılırken	77
Çin Uyanırsa	84
Gümüş Sokağın Sefilleri	89
Kızıldeniz'de Yangın	92
Rüzgârı Kovalamaya Kalkışmak	94
Tanrı'nın Posta Kutusu	97
Sıradan Bir Cuma	100
İşgal, En Büyük Terördür!	103
Dirhemle Yılbaşı	105
Fillerle Kahvaltı	108
Fareli Şehrin Kampanyacısı	111
Eski Kentler ve Eski Aşklar	115
Yob Kuşağı	117
Saçları Gri Bulutlu Şehir	119
New York Yalnızlığı	121
Güneş Adasına Yolculuk	123
Adrasan'da Adalet	125
Güneydoğu Turizmi	127
İki Diyar	132
Adıyla Yaşayan Şehir	135
"Ez Gelek Ji Te Hezdikim"	137
İki Hakkâri	140
Şehir ve İnsan	143
Balkanlar'a Dizilerle Dönüş	145
On Liraya Bir Hayat	148
Merhaba Rumeli!	151
Müküs Gezegeninde Bir Gün	154
Kont Drakula'nın Şatosunda	158
Harry Potter'in Yemekhanesinde	164
Baharla Hemhal	169

Önsöz

Çok uzaklara gittim son zamanlarda...

Fin Körfezi'ne doğru akan Leningrad trenine bindim, oradan Çin Seddi'ne indim.

Adına hayran olduğum ve bu kitaba koyduğum bir teknenin peşine düşüp Avustralya'ya yelken açtım, Havana'ya kaçtım.

Varoşlarında dolaştım yoksul Kalküta'nın...

Marakeş'in sefil çarşılarında gezdim.

Kenya'da fillerle kahvaltı edip gün batımında Necef Çölü'nden Zeytinlik Dağı'na uçtum.

Takvimler bin yılın sayfasını çevirirken ağır ağır eriyen demirperdenin ötesine geçtim.

Kudüs'te ağlayan bir şehri, Londra'da tanıdık bir nehri, Petersburg'da gece yarısı güneşi gördüm.

Moskova'da kuğunun ölümünü bir balede, New York'ta yalnızlığın hüznünü bir asansörde izledim.

Güneş adalarından, savaş diyarlarına, mavi yollardan, beyaz gecelere, yeşil karıncaların düş gördüğü yerlerden, Kaf Dağı'nın ardına sürdüm kısırağımı...

Hiçbirinde durup dinlenemedim doyusuya; kalıp öğrenemedim.

Ama bilenlere sordum, insanlar gördüm, dostluklar kurdum.

O atlastan kesip yapıştırdıklarımı bu kitapta sizlere sundum.

Gün olur da yolunuz düşerse benden selam söyleyin uzaklara...

CAN DÜNDAR
Temmuz 2002

Uzaklara

Nasıl da davetkâr bir isim “Uzaklar”... Bu teknenin adı sizin de ruhunuzun yelkenlerini şişirmiyor mu? Sizin de aklınızı çelmiyor mu bu ismin sihirli çağrısı?..

Tuzaklarla dolu olsa da uzakların sesine kulak verip açılmak ve hiç arkaya bakmadan yepyeni bir hayata doğru yelken açmak fikri, sizin kafanızı da saç diplerinizi acıtırcasına çekiştirmiyor mu?

Nereden çıkıp geldi bu çift direkli ahşap tekne şimdi; tam da biz kendi küçük dünyamızda, sıradan didişmelerimizle oyalanıp giderken?..

Biz bulutlu semalarımızda uçurtmalarımızı havalandırmaya korkarken daha, koskocaman bir balonla gökyüzünü fethetmişcesine döndü uzaklardan...

Körler ülkesine düşmüş bilge bir gezgin gibi, bize uzaklarda, bütün bu karanlığın ardında bambaşka dünyalar ve rengârenk hayatlar olduğunu müjdeledi.

Şimdi hayat biraz daha zor gelmiyor mu size de?..

Uzaklarda bir yerlerde, açık denizlerde farklı bir yaşam olduğunu bilerek yaşamak, sizin de yüreğinizi burkmuyor mu?

Çantanıza bütün sevinçlerinizi doldurup köhne bir marinada eski hayatınızla vedalaşmak, sonra da burnunuzu karşı kıtalara çevirerek serüven rüzgârını arkanıza alıp kendinizi okyanusların çalkantısına bırakıvermek gelmiyor mu içinizden? Kalbinizin güvertesine buyur etmek tüm vazgeçilmiş tatları... Atlantik’te fırtınalar göğüsleyip Akdeniz’de yunuslarla yarışmak, Nil’de hayata dokunup Galápagoslar’da denize çocuklar vermek ve Deniz koy-mak çocukların adını Deniz’ler kadar cesur olsunlar diye...

* * *

Duydunuz mu, Mars'a indiler?..

Eski Roma'nın savaş tanrısının adını taşıyan Kızıl Gezegen de bir kâşif tarafından keşfedildi. Pathfinder (Kaşif) uzay aracı, altı tekerlekli robot Sojourner'ı Mars'a bırakıverdi.

Sojourner, adını Amerikan İç Savaşı'nda köleliğin kaldırılması için mücadele veren bir insan hakları savunucusundan alıyor.

İnsanın, Mars'a 2011'de adım atması planlanıyor.

İnsanoğlu, bir zamanlar evrendeki yegâne yaşam alanı sandığı gezegeninden dört yüz milyon kilometre uzakta başka hayatlar arıyor.

Biz ise kendi insan hakları savunucularımızın derdindeyiz.

Acaba İnsan Hakları Derneği'ni tümenden kapatacaklar mı? Acaba Muratlar mahkemedede Şanar Yurdatapan'ı satacaklar mı? Acaba Eşber Yağmurdereli'yi söylediği bir söz yüzünden 2011 yılına kadar hapse atacaklar mı?

İnsanoğlu Mars'ta yürürken bizde düşünce, suç olmaktan çıkacak mı?

* * *

Uzaklar'ı ve Sojourner'i gördükten sonra yaşamak biraz daha zor gelmiyor mu size?..

"5 yıl açık denizde nasıl dayandınız?" diye soruyorlar Uzaklar'ın kaptanına; "Ya siz?" diye dalga geçiyor Kaptan, "Ya siz beş yıl nasıl dayandınız kıyıya?.."

Sahi ne yaptık biz beş yıl boyunca? Koalisyonlar kurup koalisyonlar bozmak dışında? O krizden bu krize koştuktan yorgun düşmedik mi? 2011 için umut dolu bir planı olan var mı aramızda?..

İşte şimdi yenik bir ordu gibi tatile çıkıyoruz.

Cehennemî bu gündemi ve kriz bültenlerini bir süre için askıya alıp elektriğimizi plaj kumlarına akıtmak üzere denize koşuyoruz.

Korkunç bir orman yangınından kaçan çekirgeler gibi bir an önce sulara atmak istiyoruz kendimizi...

Çok açılmadan ama...

Çünkü "uzaklar" yasak bize...

Menzilimiz sınırlı... Beklentilerimiz ve hayallerimiz gibi...

Ancak on kulaç ötedeki beyaz dubalara kadar açılabiliriz. O da birkaç gün için...

Tatile değil, küçük terapi seanslarına gidiyoruz aslında biz; hayata daha kolay katlanmamızı sağlayan... Öfkemizi dindiren...

Serin bir ağaç gölgesi, koyda berrak bir deniz ve belki sıcak bir omuz; şefkatine sığınabileceğimiz...

"Tamam hayat, dinlendim, hazırım... Haydi gel daha da örsele beni," diyebilmek için...

Oysa duyduk; "Uzaklar" da başka hayatlar varmış. Uzak okyanuslarda "Deniz" adlı bebekler doğmuş; insan hakları savunucularının adını koymuşlar Mars'ı arşınlayan araçlara...

Duyduk ama biz göze alamadık uzakları...

O yüzden hep, "Başkaları boyadı gökyüzünü," bize alkışlamak düştü...

El salladık, uzak düş ülkelerinin gezginlerinin ardından... Ve yenik bir ordu gibi, küçük kumdan kalelerimize döndük...

Yakınlarda bir yerde...

Yaz

Kavurucu temmuz güneşinin yalazı çıplak bedenleri tutuşturuyor sahil boylarında...

Tanrılar, etten bir kumsalı, bronzla yıkamış sanki... Kumlara sırtını, güneşe yüzünü vermiş yanık tenler, bu ışık sağanağından nasiplenebilmek için göklere yakarırcasına kollarını uzatmış yatıyor.

Ne rütbe var bizi birbirimizden ayıran, ne kimlik ne de unvan... Yaz; omzumuzdan apoletleri, cebimizden hüviyetleri, pazumuzdan rütbeleri söküp alıvermiş adeta... Güneş imparatorluğunda tutsak düşmüş eşit köleler gibiyiz.

Kentte bizi kayıran, bizi dışlayan bütün zırhlar, o giysiler, o aksesuarlar, o takılar, o jestler, o mimikler kavrulup gidiyor ışıktan bir ateşin harında...

Bir cehennem provasındaymışçasına çıplak, şeffaf ve bimekânız.

Ömrümüzün, kendimizle randevulaştığımız bu küçük vahasında ruhumuz ve bedenimizle görüştüyüz.

Şöhretli bedenler, utanılası bir yara gibi gizledikleri fazla kilo-ları, selülitleri, sarkmış memeleri ve taşmış göbekleriyle sere serpe, paparazzi dergilerinde...

Yaz; şan, şöhret, imaj, makyaj tanımayan çocuksu bir haylazlıkla vuruyor aydınlığını bütün gizlenen gölgelerine hayatın... Soyuyor insanları kente özgü zırhlarından... Oyunun kurallarını yeniden yazıp kendi hiyerarşisini dayatıyor kumsalda, limanda, sandalda... Kışın nerede, ne olursanız olun; yaz ancak tekne uyumlu yolcu, sandalda iyi balıkçı, denizde usta yüzücü olanı kutsuyor.

Ortaya saçılan, sadece kentte urbalarla sarmalayıp gizlediğimiz fiziki kusurlarımız değil... Yaz, kişisel zaaflarımızda da ışık tu-

tuyor alevden saçlarıyla... Hiç vakit ayırmadıklarımızla buluşturuyor bizi, hiç konuşmadığımız konularda sohbetler açıyor. Rütbesiz de var olup olamayacağımızı test ediyor. Nasıl bedenimizi kan ter içinde soymasına gönüllü boyun eğiyorsak, benliğimizin el değmemiş dip köşesini havalandırmasını da şaşkın bir keyifle izliyoruz. Kış sezonu boyunca oynadığımız rollerden sıyrılıp kostümlerimizden arınarak sosyal statülerimizin, kimlik kartlarımızın, medeni hallerimizin ötesindeki kendimizle hesaplaşıyoruz:

“Eşimiz dostumuzla iş dışında konuşacak konumuz var mı, yoksa hayatı rutin bir koşuşturmacanın beylik sınırlarına hapsederek mi tüketiyoruz?”

“Köhne bir sandalda yalnız kalsak onca koşuşturmadan biriktirdiklerimiz bir işe yarar mı? Kimsesiz bir adada her şeye sıfırdan başlamayı göze alabilir miyiz?”

“Acaba sığ suların mutedil dalgalarında sörf yapar gibi mi ilişkiler yaşıyoruz; derin denizlerde nefessiz inci arar gibi mi?”

Ruhumuzun çocuk bahçesi yaz, bizi kucaklayıp kentte bütün ağırlığımızla asıldığımız tahterevallinin karşı kefesine oturtuyor; gysilerimizden soyundukça hafifliyor, yükseliyor ve hayatı da, karşı kefedeki oturan ağırbaşlı adamı da, onun pek önem verdiği işlerini, birbirinden ciddi konularını da küçük görmeye başlıyoruz.

Güneş, kendimize çevrilmiş bir fenere dönüşüyor; aydınlatıyor bizi...

* * *

Sonra, saçlarından alevler saçan o beyaz atlı prens, pelerini savurarak karşı dağın ardında kayboluyor. Biz ise her daim yüzü güneşe dönük yaşayan ve güneş kaybolunca boynunu büken ayçiçekleri gibi içimize kapanıyoruz yeniden... Kendimize verdiğimiz randevu saatini doldurur doldurmaz kentlere, eski kimliklerimize kaçıyoruz doludizgin... Zırhlarımızı kuşanıveriyoruz, güneş kaçtığında yapraklarının altına gizlenen kır çiçeklerine özenircesine... Sıkı taytlara, bol kazaklara saklıyoruz vücut defolarımızı... Politikadan, işten, gündelik koşuşturmacadan söz ediyoruz unutmak için çıplağını kendimizin...

Örtükçe tenimizi, yüreğimizi, tahterevalli ağırlaştırıyor yeniden... Maskelerimizi takıp sahte ciddiyetine gömülüyoruz hayatın...

Çalışırken ara sıra gözümüz, sahilden toplayıp masamızın üzerindeki su dolu kavanoza yerleştirdiğimiz renkli küçük taşlara takılıyor. Yaşadığımızın dışında bambaşka bir hayatın da olabileceğinin belgeleri gibi göz önünde tutuyoruz güneş ülkesinden artakalan bu renkli anıları... Ve hayatımızın bir yazını daha, hem deli gibi özgürleştirmek isteyip hem çaresizce tutsaklaştırdığımız bir güvercin gibi hapsederek beynimize, kalbimize; o uzun kışa hazırlanıyoruz.

Ta ki yeni bir yaz, içimizde parıldayan ışığı bize yeniden hatırlatıncaya kadar...

Tembellik Hakkı

Onları görür görmez tanıdım.

Benim eski hastalığıma tutulmuşlardı.

Bir tüberkülozlu diğerini nasıl öksürüğünden tanırsa ben de onları ceptelefonlarının sesinden teşhis ettim. Bacaklarında uzun şort, başlarında hasır şapka, ayaklarında şıpidik terlik, ellerinde ceptelefonuyla geldikleri kumsalın her köşesinde cırcırböcekleri gibi arsız ötüp duruyorlardı. “Cırrr!” sesini duyar duymaz telaşla fırlayıp avuçlarındaki kumları silkeliyor, sonra da yüzlerini denize verip koca göbeklerini ovuştura ovuştura uzun uzun konuşuyorlardı. Ardından telefonu eşler devralıyor, arada çocuklarını çağırıp, “Gel yavrum anneannen bayramını kutlayacak,” davetiyle emaneti ailenin en küçüğüne devrediyorlardı.

Büroyu tatil etmemiş, sırtlayıp getirmişlerdi adeta...

Evlerinde internet bağlantılı dizüstü bilgisayarları, bütün kanalları çeken uydu antenleri, “Ne olur ne olmaz,” diyerek yanlarına aldıkları takım elbiseleri de olduğundan emindim.

Emindim; çünkü bir süre öncesine kadar ben de onlardan biriydim.

En güzel tatil sabahlarına, günün gazetelerini alabileceğim bir bayi aramakla başlar, bulamazsam konu komşuya sırnaşırdım.

İşkoliktim. Çalışmadığım her dakika kendimi kötü hissediyordum. Denize dalsam yazı konusu çıkarıyor, bir müze gezsem belgesel kokusu alıyor, kumsalda güzel bir kadın görsem TV kadrasına oturtmaya çalışıyordum. Kulağım her daim telefondaıdı. Dizüstü bilgisayarım şımarık bir çocuk gibi dizimden inmezdi.

Geceleri insanlar sahilleri gezerdi, ben TV kanallarını...

* * *

Sonra tedavi oldum.

“Tembel Hakları Evrensel Beyannamesi”ni okudum. Yan gelip yatmanın en temel insan haklarından olduğunu, hiç kimsenin, isteği dışında çalışmaya zorlanamayacağını öğrendim.

Ütopyalar insanlara daha az çalışma, daha çok boş zaman vaat ediyorlardı.

O halde hedef buydu: Tembellikten artakalan boş zamanları çalışmaya ayırmak, “Niye hiç çalışmıyorsun?” sorularını da, “Hiç boş vaktim olmuyor ki,” diye yanıtlamak...

Doğrusu bahar, bu tedavi sürecinde en etkili ilacım oldu.

Orhan Veli’yi evkaftaki memuriyetinden eden havalarla iyileştim.

Bir nisan melteminde, “Ne olacak bu memleketin hali?” sorularıyla memleketi ve çevreyi bunaltmak yerine, kuytuda bir hamağa kurulup güneşle halvet olmanın, kulağımı uyanan toprağın sesine, burnumu rüzgârın nefesine verip baharla kadeh tokuşturmanın tadını keşfettim. Her bahar yenileniyordu insanoglu; bir başka deyişle, “bir nisan bir insan”dı.

İşte bunu öğrendiğim için tatilde eski hastalığının pençesinde can çekişenleri görünce yanlarına gitmek, ceptelefonlarını anteninden tuttuğum gibi denize atmak ve sonra onları şaşkın bakan gözlerinden öperek, “Üzülme yavrucuğum,” demek istedim, “iyileşeceksin. Gör bak, onlarsız kendini daha iyi hissedeceksin.”

* * *

Yazıya, tembellerce “düzeltmiş” bir La Fontaine masalıyla son verelim:

Karınca yine deli gibi çalışmış o yaz; dere tepe gezip kış için yiyecek depolamış. Ağustosböceği ise yine dalgasını geçip şarkılar söyleyerek çiçek çiçek gezip eğlenceye vurmuş kendini... Sonra kış gelmiş. Karınca tam biriktirdiklerini yemeye koyulmuş ki kapı çalmış: İki dirhem bir çekirdek Ağustosböceği... Başında şapka, elinde bavul... “Hayrola?” diye sormuş karınca... “Paris’e tatile gidiyorum, bir isteğin var mı?” diye sormuş bizimki... Karınca öfkeyle, “Tek bir ricam var,” demiş, “Söyle o La Fontaine denen madrabaza, bir daha öyle poposundan masal uydurmasın...”

Nasıl da davetkâr bir isim Uzaklar... Bu teknenin adı sizin de ruhunuzun yelkenlerini şişirmiyor mu? Sizin de aklınızı çelmiyor mu bu ismin sihirli çağrısı?..

Tuzaklarla dolu olsa da uzakların sesine kulak verip açılmak ve hiç arkaya bakmadan yepyeni bir hayata doğru yelken açmak fikri, sizin kafanızı da saç diplerinizi acırtıcasına çekiştirmiyor mu?

Uzaklarda bir yerlerde, açık denizlerde farklı bir yaşam olduğunu bilerek yaşamak, sizin de yûreğinizi burkmuyor mu?

Can Dündar, *Uzaklar*'da gezi yazılarını bir araya getiriyor. Ancak klasik bir gezi kitabından çok farklı bir kitap bu; yazar kimi zaman günlük koşturmalarından kaçıp yanı başındaki bir kıyı kasabasında geçirdiği günü anlatıyor, kimi zaman dünyanın öteki ucuna gidip, orada yaşayanların gözleriyle bakıyor günlük yaşantımıza...

Hamburger ilanlarıyla bezenmiş Çin'den dümenini turizme kırmış sosyalist Küba'ya, Kont Drakula'nın "satılık" şatosundan Harry Potter'ın filmlerine mekân olmuş Oxford'a, yeşil karıncaların düş gördüğü Avustralya'dan Petersburg'un beyaz gecelerine ve daha nice yerlere uzanıyor Can Dündar... Anılar, tanıklıklar, tarihi ya da güncel bilgiler eşliğinde uzaktaki yakını, yanı başımızdaki uzakları getiriyor kapımıza.

Dünyaya onun gözüyle bir kere daha bakabilmek güzel...

Kapak resmi: SYLVIA SCHUG

ISBN 978-975-07-1474-0

9 789750 714740